

ἜΤΟΣ Γ'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 112

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 13

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 4 Ἀπριλίου 1881.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Γνωστὰ εἶναι αἱ μαγικαὶ λεγόμεναί φωτογραφίαι, αἵτινες κατὰ τὴν ἀποψιν ἐξ ἧς θεωρεῖ τις αὐτάς, πρῆστοσι πράγματα ὅπως διάφορα, πύργον ἢ δάσος, λάχνον ἢ αἶγα, ἔλαφον ἢ τράγον. Ταῦτα· ἔχων ὑπ' ὄψιν, ὁ ἀξιώτιμος κ. πρωθυπουργὸς ἀπεπειράθη ἐν τῇ ἀπαντήσῃ του νὰ πείσῃ συγχρόνως τοὺς μὲν κ. κ. Πρέσβεις ὅτι λέγει *Ναί*, τὸ δὲ ἑλληνικὸν κοινόν, ὅτι τὸ *Ναί* τοῦτο δὲν σημαίνει ἀποδοχὴν τῶν προσφερομένων.

Ἡ τοιαύτη τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος λύσις ἐγέννησεν ἱκανὰ πολὺ αὐτοῦ σπουδαιότερα ἐσωτερικὰ ζητήματα, εἰς ὧν τὴν λύσιν καταγίνεται ἤδη μετὰ πολλοῦ ζήλου ἢ κυβερνήσεως τῆς Ἑλλάδος. Μεταξὺ τῶν ζητημάτων τούτων πρωτεύουσιν τὰ ἐξῆς δύο: ἂν ἐν φανερᾷ ἢ μυστικῇ συνειρήσει πρέπει ν' ἀνακοινωθῇ τὸ ἀνοσιούργημα τοῦ κ. κ. βουλευτῆ, καὶ τὸ ποσὸν ὅπερ πρέπει νὰ καταβληθῇ πρὸς ἀγορὰν συγχωροχαρτίου. Πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον σκοπὸν πρόκειται, ὡς λέγεται, νὰ χρησιμεύσωσι τ' ἀπομείναντα ἑκατομμύρια, ἅτινα καυχᾶται ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὅτι ἔσωσεν ἀπὸ τῆς καταθόρας τοῦ πολέμου.

Προκειμένου λόγου περὶ τοιοῦτου συγχωροχαρτίου ἠκούσαμεν βουλευτὴν τῆς συμπολιτεύσεως λέγοντα: «Ἡ ἀλή-

θεικ εἶναι, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Κουμουνδούρος τὸ ἐπαράκαμε. Νὰ ἐξοδεύσῃ τόσα ἑκατομμύρια, νὰ πάρῃ διὰ μιᾶς πάσης μητρὸς ὅλα τὰ τέκνα, νὰ καταδικάσῃ τόσας οἰκογενεῖς εἰς τὴν πείναν, τόσους ἀγροὺς εἰς τὴν ἐρήμωσιν καὶ εἰς τὴν ἀσφυξίαν καὶ τὰς ἐπιδημίας τὸ ἄνθος τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, χωρὶς νὰ ἔχη ποτὲ σκοπὸν νὰ κέρη πόλεμον, ἀλλὰ μόνον προβιχσμούς καὶ προμηθείας, τοῦτο εἶναι ὅπως οὖν δυσκολοχώνευτον. Ἄν θέλῃ τὴν ψῆφον μου δι' ὅλα αὐτά, πρέπει νὰ τὴν πληρώτῃ ἀντλόγως τοῦ ποιοῦ τῶν κατορθωμάτων του· διὰ νὰ τὰ ἐπιδοκιμάσω ἀπαιτῶ τοῦλάχιστον τρεῖς μεγάλους διορισμούς καὶ νὰ μ' ἐνοικιάσῃ τὸ δημόσιον εἰς κλητὴν τιμὴν τὰ δύο χάρβκλά μου.»

Ἄντι πάντων τῶν ἀνωτέρω ζητημάτων εἰς πάντα ἄλλον τόπον πλὴν τῆς Ἑλλάδος τὸ τελευταῖον κατόρθωμα τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἤθελε προκαλέσει μόνον τὸ ἐξῆς ζήτημα: τί μᾶλλον ἀρμόζει αὐτῷ, μουτζούρωμα ἢ πνίξιμον ἐντὸς λίμνης ἐμπυτσωμάτων.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΓΙΣΜΑΤΑ

Βεβαιούται, ὅτι αἱ Δυνάμεις συγκροτοῦσι κατ' αὐτάς ἐρμηνευτικὸν συμβούλιον πρὸς ἀνέρες εἰς νέων ἐρμηνευτικῶν κανόνων τῶν μέχρι τοῦδε ἀποδειχθέντων ἀνεπαρκῶν πρὸς ἐρμηνεῖαν τῆς πρὸς τοὺς ἐνταῦθα πρέσβεις ἀπαντήσεως τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ Κορς Κραπάκυλος ἐκτιμῶν προσηκόντως τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ἣν θέλει ὑποστῆ ἡ Ἑλλάς ἂν, ἐκρηγνυμένου Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, ἐχθρική τις σφίρα στερήσῃ τὴν πατρίδα προῶως τῆς πολυτίμου δι' αὐτὴν ὑπάρξεώς του, ἐδήλωσεν ὅτι περριτεῖται ἔν τε τῶ παρόντι καὶ τῶ μέλλοντι πάσης περὶ ὑπουργικοῦ χαρτοφυλακίου ἀξιώσεως, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἀπεσῶβει τὸν ἐπικείμενον πόλεμον, ἀποδεχόμενος τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τῶν Δυνάμεων.

Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, εὐρεθεὶς εἰς τὸ δίλημμα, ἢ νὰ θυσιάσῃ τὸν Κύριον Κραπάκυλον ἐπιμένων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐν Βερολίῳ συνδικσκέψεως, ἢ νὰ ἀποδεχθῆ τὴν τελευταίαν τῶν Δυνάμεων ἀπόφασιν ἀπομκρύνων τὸν ἐπικρατούμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Κραπακύλου κίνδυνον, κατόρθωσε νὰ συμβιβάσῃ ταῦτα, συντάξας τὴν γνωστὴν πρὸς τὰς Δυνάμεις ἀπάντησιν, δι' ἣς, χωρὶς νὰ περριτεῖται τῆς ὀλοσχεροῦς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Βερολινείου συνδικσκέψεως, ἀποδέχεται τὴν τελευταίαν τῶν δυνάμεων ἀπόφασιν. Καθ' ἣς ἐλάβομεν πληροφορίας, ἡ Πύλη θυμάσαστα τὴν ἀπάντησιν, θέλει κατ' ἀπομίμησιν αὐτῆς ἀπευθύνει ἀνταπάντησιν, δι' ἣς ν' ἀρνητὰ ὀλοσχερῶς τὸ κύρος τῆς ἐν Βερολίῳ συνδικσκέψεως, χωρὶς τὸ περράπαν νὰ θεωρῆ ὑποχρεωτικὴν δι' ἐκυτὴν τὴν τελευταίαν τῶν Δυνάμεων ἀπόφασιν. Οὕτω δὲ τὸ Ἑλληνικὸν λεγόμενον ζήτημα θέλει μεταβληθῆ εἰς ζήτημα ἀποφάσεων, ἀνταποφάσεων, ἀπκντήσεων καὶ ἀνταπκντήσεων καὶ θέλει κηρυχθῆ ἀμείλικτος καὶ δικρκῆς διὰ λόγων πόλεμος, δικτηρουμένης διηνεκοῦς ἐν τοῖς πράγμασιν εἰρήνης. Καὶ ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, λύσις δικτηρουσα ἀπαρράγραπτα καὶ ἀθικτα τὰ δικαιώματα καὶ τὴν τιμὴν ἐκάστου.

Ἐτέρη λύσις τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ ζητήματος προτείνεται ἡ ἐξῆς. Νὰ λάβωμεν ὅ,τι μᾶς δίδουσιν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ λάβωμεν αὐτὸ παρὰ τῶν Δυνάμεων, ἄνευ πολέμου καὶ θυσιῶν, ἀδικσιολογῶν ὅλως διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὀλίγων χιλιάδων στρέμμάτων, ἅτινα μᾶς περραχωροῦνται. Ἄν δὲ περρσικσθῆ κκτᾶλληλος εὐκαιρία πρὸς περραματοποίησιν τῶν ἐπὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἱστορίας στηριζομένων ἀξιώσεων καὶ πόθων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν ἀπόκτησιν πάντων τῶν εἰς ἡμᾶς ἀνηκόντων, περραφράζοντες πρὸς δικσιολογίαν τῆς τοιαύτης δικγωγῆς μκς τὴν νέαν τῶν Δυνάμεων ἀπόφασιν, καὶ ὑποκαθιστῶντες τὴν νέαν ταύτην γραμμὴν εἰς ἐκείνην, ἣν πιεζόμενοι ὑπὸ τῶν Δυνάμεων ἠναγκάσθημεν ν' ἀποδεχθῶμεν. Ἡ Εὐρώπη ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν ἀμφιβέλλομεν τὸ περράπαν, θὰ εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιδοκιμάσῃ ἀντίγραφον οὐ τὸ πρωτότυπον συνέταξεν αὐτὴ αὐτὴ, πάντοτε ἐννοεῖται, ὅπως μὴ διαταρᾶξῃ τὴν ἐπὶ ἀξιοδακρύτου διαφωνίας ἐδρσιωθεῖσαν εὐρωπαικὴν ὁμοφωνίαν.

Ἡ λύσις αὕτη θὰ ἦτο ἀνκντιρρητῶς ἡ ὀρθοτέρη, ἂν,

ὅπως φθάσωμεν εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ τὸ Μέτσοβον, δὲν ἔπρεπε νὰ διέλθωμεν τὴν Ποῦνταν καὶ τὸ Δομοκόν.

Σφάλλει μεγᾶλως ὁ συνάδελφος Αἰῶν πιστεύων, ὅτι διὰ φράσεων κενῶν περραδίδονται εἰς τὴν καταστροφὴν αἱ ἰδιωτικὴ περιουσίαι, χωρὶς κκνὲν ὄφελος κκν διὰ τὴν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν. Τὴν σκέψιν ταύτην γεννᾷ ἐν ἡμῖν ἡ ῥητορικὴ ἐκδρομὴ τοῦ Αἰῶνος τῆς 30 Μαρτίου, διὰ τὴν δοθεῖσαν, ὡς ἐλέχθη, διαταγὴν εἰς τὰ στρατεύματα νὰ μὴ διέρχωνται διὰ Δεκελείας. Καὶ ἐὰν τοιαύτη ἐδίδοτο διαταγὴ, τίποτε φυσικώτερον, διότι ἡ ἐκεῖθεν διέβασις πολλῶν χιλιάδων στρατιωτῶν ἠδύνκτο νὰ ἐπιφέρῃ ζημίαις, ἔσως καὶ περρακτῶν ἐξ ἀπροσεξίας, χωρὶς κκμμίαν ὄφελειν διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὴν ὑπόθεσιν δι' ἣν πρόκειται ν' ἀγωνισθῆ. Ὁ Αἰῶν ἀναφέρει τὸν περὶ εἰσφορᾶς νόμον, οὐδένα ἔχοντα σχέσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ περὶ εἰσφορᾶς νόμος εἶναι δήμευσις τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, ὡς ἡ στρατολογίη εἶναι δήμευσις τῆς προσωπικῆς αὐτῶν ἐλευθερίας. Οἱ δήμευτικοὶ δὲ οὗτοι νόμοι εἰσὶν ἀνεκτοὶ ἐκτάκτως ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Ῥηθεῖτω δ' ἐν περράδῳ, ὅτι ἐν τισι λεπτομκρεῖαις ἐνομοθετήθησαν καὶ ἐφηρμόσθησαν περ' ἡμῖν οἱ νόμοι οὗτοι ὅσον ἔνεστι τερρατῶδεςτερον, ὅπως δὲν ἤθελε τὸ περρακσθῆ οὔτε ὁ Δέης τῆς Ἀλγερίης τῶ καιρῶ ἐκεῖνω. Πλὴν οὐδόλως προκῶπτει ἐκ τοιούτων κκτκδυναστικῶν νόμων, ὅτι καὶ πᾶν ἔχνος ἰδιωκτικῆς καὶ ἐλευθερίας πρέπει νὰ ἐκλειψῶσιν ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου, οὐχὶ πλέον χάριν τῶν περριπετειῶν τῆς πατρίδος, ἣς ἐδημιούργησαν αἱ κκκσθήεις ἀγυρτεταί τῶν πολιτῶν τυχοδιωκτῶν τῆς, ἀλλὰ χάριν τῶν φαντασιοπληξίῶν τοῦ δεινῶς ἢ τοῦ τάδε.

Ἄς ἀκούσει δὲ ὁ φίλος Αἰῶν καὶ τὸ ἐξῆς φιλοσοφικοπολιτικὸν μάθημα. Κίμων ὁ υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου εἶχεν ἀνοικτοὺς τοὺς ἐν Ἀττικῇ κήπους του καὶ τὰ ὀπωρικὰ εἶχεν εἰς τὴν διέθεσιν τῶν ἐκλογέων του. Οἱ δὲ ἅγιοι Καποδίστριας καὶ Ὁθων ἐγένοντο τὰ πάντα τοῖς πᾶσι χάριν πλήθους ἐπαύτων ἀχαρίστων. Ἀλλὰ τὰς θυσίας ταύτας κκμνουςιν οἱ δικμαγωγοὶ καὶ οἱ ἡγεμόνες οἱ ἀίροντες τὰς ἀμκρτικὰς τῶν ὑπκκκῶντων. Εἰσὶν ὅμως ἀπηλλαγμένοι τούτων οἱ ἀνεύθυνοι συνταγματικοὶ βασιλεῖς, οἵτινες ἀγκθοποιοῦσιν ὅσον τοὺς τὸ ἐπιτρέπουν αἱ περριστάσεις, ἔχουσι δὲ τὸ δικαίωμα ἐκ τοῦ Νόμου νὰ προφυλάττωσι τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἀπὸ ἀδικακρίτων ἐπιδρομῶν.

Καθόσον ἀφορᾷ δὲ τὰ πρὸς ἀντίθεσιν κκτῶπιν ἐν τῶ Αἰῶνι τεθέντα περὶ τῶν περριποιήσεων, ὧν ἔτυχον τὰ διὰ τῶν Ἑρωπῶ κτημάτων τοῦ διακεκρριμένου Ὀλλανδοῦ κ. Ἀνδρέου Συγγροῦ διεληθόντα τάγματα, ἐννοοῦμεν, ὅτι μεγᾶλ πάντοτε ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν ἡ γενναϊότης τοῦ μεγαλοπρποῦς Πολίτου τοῦ Βασιλείου τῶν Κάτω Χωρῶν εἰς τοὺς κκκροπρεπεῖς πολίτας τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἀλλ' ἔστι βέβκιος ὁ φίλος Αἰῶν, ὅτι ἤξευρει ὁ πολύμητις Νεερραλνὸς νὰ προφυλάττῃ τὸ περσί του καὶ τὰ ὑπκκκοντά του ἐκ πάσης ζημίας, ὡς ἀρκούντως πολλᾶκις τὸ ἀπέδειξεν.